

Arrest

nr. 157 170 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 februari 2006 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een aankomstverklaring.

Op 9 september 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 30 augustus 2011 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Op 18 juni 2012 wordt deze beslissing ingetrokken.

Op 26 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 102 463 van 6 mei 2013 het beroep verwerpt.

Op 18 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 december 2009 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 102 462 van 6 mei 2013 de beslissing vernietigt.

Op 4 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 juli 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 te Hemiksem werd ingediend en op datum van van 23.09.2010, 28.09.2010, 29.11.2010, 08.08.2011 en 04.06.2012 werd aangevuld door:

*F., B. (R.R.: ...)
nationaliteit: Marokko
geboren te Beni Touzine op (...)1972
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart dat hij een eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf zou hebben ingediend. Echter staat betrokkene deze bewering niet met bewijzen en evenmin is in het administratief dossier van betrokkene hiervan een bewijs van terug te vinden. Bijgevolg kan dit niet weerhouden worden als grond voor regularisatie.

Betrokkene stelt eveneens dat hij familieleden heeft die in België verblijven en beroept zich hierbij op de bescherming van het artikel 8 EVRM.

Betrokkene verwijst in de aanvulling van 04.06.2012 naar mevrouw F. Y., geboren te Meknes op 02.03.1962. Betrokkene verzuimt het echter om de bewijzen voor te leggen die de verwantschap met deze persoon aantonen. Hij legt een kopie van haar identiteitskaart voor, maar dit document beschikt niet over de nodige bewijskracht om verwantschap aan te tonen. Bovendien blijkt uit de studie van het administratief dossier van betrokkenen, dat mevrouw F. Y. reeds sinds 24.01.1995 in België verblijft, met als adres (...), terwijl betrokkene op 26.01.2006 naar België is gekomen en dus 11 jaar geen band met mevrouw F. Y. heeft gehad, en ook nooit met haar een gezinscel in België heeft gevormd, gezien hij volgende verblijfsadressen in België heeft opgegeven: (...).

Anderzijds verwijst betrokkene naar de heer F. R., geboren te Beni Touzine op (...)1968, als zijn broer, met wie de verwantschap werd aangetoond bij de visumaanvraag van betrokkene op 07.10.2005. Echter blijkt uit de studie van het administratief dossier van betrokkenen dat de heer F. R. op 09.02.1996 naar België is gekomen in het kader van zijn huwelijk met een persoon met verblijfsrecht en

vervolgens geregulariseerd werd naar aanleiding van de wet van 22.12.1999. Betrokkene is op 26.01.2006 naar België gekomen. Dit betekent dat hij een kleine 10 jaar geen gezinscel met zijn broer heeft gevormd. Verder blijkt uit het administratief dossier en een vergelijking van de adressen van betrokkene en zijn broer dat de gezinscel in België niet wordt aangetoond tussen 24.06.2010 en 08.08.2011 en tussen 04.06.2012 en 28.09.2012, gezien betrokkene heeft aangegeven op een ander adres te verblijven dan het adres van zijn broer. Het artikel 8 EVRM kan slechts in uitzonderlijke gevallen uitgebreid worden tot andere nauwe bloedbanden dan de voldoende nauwe bloedbanden tussen ouders en kinderen. Gezien de scheiding van 10 jaar tussen betrokkene en zijn broer, ook al legt betrokkene een aantal documenten voor waarin gesteld wordt dat zijn broer de familielast en de financiële steun op zich neemt, (Overschrijving Wafabank Antwerpen van 20000 Dirham op 12.01.2005, Certificat de charge de familie van 17.01.2006, Déclaration de soutien financier van 17.01.2006) en gezien het feit dat in België de gezinscel ook werd onderbroken, kan het beroep op het artikel 8 EVRM niet als uitzonderlijk geval worden weerhouden en vormt de verwijzing naar zijn familie in België geen grond voor regularisatie.

Betrokkene legt een overlijdensakte voor van zijn vader, de heer A. F., die op 05.12.2000 gestorven is. Echter verzuimt betrokkene het om aan te tonen waarom dit gegeven een grond voor regularisatie in België zou vormen. Betrokkene was toen meerderjarig en is na het overlijden van zijn vader nog 6 jaar in Marokko verbleven.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft, namelijk het feit dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, dat hij Nederlands heeft gestudeerd, dat hij werkbereid is en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene kwam op 20.01.2006 met een visum geldig voor 30 dagen naar België en diende ten laatste op 20.02.2006 het land te verlaten. Betrokkene heeft dit echter niet gedaan en hij heeft evenmin gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd afgegeven op 09.09.2009. Dat betrokkene hier zo lang verbleef is dus het resultaat van zijn eigen houding. Betrokkene diende immers alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

Op 4 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 juli 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van LM, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

F., B. geboren te Beni Touzine op (...)1972, nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om onmiddellijk na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: regelmatig verblijf verstreken sinds 20.02.2006*

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

- *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.12.2012, betekend op 26.12.2012.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker zet het volgende uiteen:

"1. Wat betreft de ontvankelijkheid: buitengewone omstandigheden zijn bewezen

Dat de buitengewone omstandigheden welke werden aangevoerd door de DVZ als bewezen worden geacht.

Dat derhalve aangenomen wordt dat het voor verzoeker buitengewoon moeilijk is om zich te begeven naar zijn land van herkomst te gaan om aldaar de aanvraag in te dienen.

Dat de Raad van State uitdrukkelijk het volgende stelde in het vernietigingsarrest:

Overwegende dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland; dat op dit principe drie uitzonderingen bestaan: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte kan onder welbepaalde voorwaarden een machtiging tot verblijf aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 9ter); dat in casu enkel de tweede uitzondering aan de orde is en meer bepaald het begrip "buitengewone omstandigheden"; dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd; dat de "buitengewone omstandigheden" in het oude artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, er niet toe strekten te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar er toe strekten te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend; dat "buitengewone omstandigheden", in de zin van het vroegere artikel 9, derde lid, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken; dat een aanvraag, ingediend met toepassing van het vroegere artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vanwege de overheid een dubbel onderzoek vereiste; dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat, dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden"; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte:

"Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken."; (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doe 51 2478/008,270 en Pari. St. Senaat, 2005- 2006, 3-1786/3, 5- 6.) dat trouwens het begrip "buitengewone omstandigheden" nog verder beperkt wordt door

artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was "opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen" (Memorie van toelichting, Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook na de wetswijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend; dat aldus het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen; dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden, dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van verzoekers als parlementsleden; dat de bestreden instructie is genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet; dat het tweede middel in die mate gegrond is;

Dat derhalve uit dit uittreksel uit het arrest blijkt dat de buitengewone omstandigheden enkel kunnen worden aanvaard voor zover het gaat om buitengewone omstandigheden waarvan de Raad van State stelt dat het buitengewone omstandigheden kunnen zijn.

Dat verzoeker zich derhalve de vraag stelt waarom aanvaard wordt dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en bijkomend en meer belangrijk waarom deze buitengewone omstandigheden niet voldoende zijn ter staving van de gegrondheid van de aanvraag.

Bezwaarlijk kan men het argument dat er juist voor zorgt dat verzoeker zijn aanvraag kan indienen bij de Burgemeester en dus niet naar het buitenland dient te gaan niet opnemen in de beoordeling van de gegrondheid.

Immers zulks zou automatisch leiden tot een niet afdoende motivering, namelijk een motivering die bij de beoordeling van de gegrondheid geen rekening houdt met de beoordeling van de ontvankelijkheid. Dat in die zin ook al rechtspraak werd ontwikkeld door zowel de RVV als de Raad van State.

Dat derhalve geconcludeerd dient te worden dat de motivering van de bestreden beslissing minstens niet afdoende is gemotiveerd daar er geen rekening gehouden wordt met de elementen welke hebben gemaakt dat de buitengewone omstandigheden aanvaard worden.

2. Wat betreft de motivering van de grond van de zaak

Dat de bestreden beslissing niet meer verwijst naar de criteria van de instructie dd. 19/7/2009 aangezien deze vernietigd werd door de Raad van State.

Dat de vernietigingsarresten niet stellen dat de instructie niet meer mag worden gehanteerd.

Dat DVZ een aanvraag niet meer kan afwijzen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen. Dat DVZ veel verder gaat en stelt dat de instructie niet meer van toepassing is quod certe non.

Dat DVZ in haar samenwerking met het Kruispunt van Migratie uitdrukkelijk heeft toegezegd dat zij de instructie zal blijven toepassen. Dat dit expliciet vermeld staat op de website:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De

DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan ofte weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.

Hieruit blijkt duidelijk dat DVZ zelf te kennen heeft gegeven de instructie nog te zullen toepassen. Dat hieraan niets illegaal is voor zover zij blijft binnen haar discretionaire bevoegdheid.

DVZ heeft een dubbele beoordeling te maken namelijk enerzijds of verzoeker voldoet aan de instructie en anderzijds of de elementen aangereikt in het kader van de instructie kunnen leiden tot een gegrondheidsbeslissing.

Dat DVZ niet kan stellen dat zij deze instructie niet meer kan toepassen omdat zij vernietigd is. Dit is onjuist."

2.2 De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard, wat betekent dat de gemachtigde van oordeel is dat er geen reden is om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De appreciatie van de feitelijke gegevens die werden aangehaald in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

Verzoeker haalde in zijn aanvraag de volgende redenen ten gronde aan:

- dat hij deel uitmaakt van het gezin van zijn zus F. Yamina en schoonbroer E. Y. Hassan. Zij hebben de Belgische nationaliteit.
- de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, met name de onredelijk lange asielprocedure, een ononderbroken verblijf van 5 jaar en duurzame lokale verankering en het hebben van familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging vallen.

De Raad kan enkel vaststellen dat de gemachtigde correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde, wat werd bevestigd in arrest nr. 215.571 van 5 oktober 2011. Aangezien de Raad van State in zijn arrest van december 2009 vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon verweerder er geen toepassing van maken. Dat de verwantschap met mevrouw F. Yamina niet is aangetoond. Dat de verwantschap met zijn broer F. Rachid weliswaar is aangetoond maar dat verzoeker naar België is gekomen in het kader van zijn huwelijk met een persoon die verblijfsrecht had en dat hij gedurende een periode van een kleine 10 jaar geen gezinscel met zijn broer heeft aangetoond waardoor artikel 8 van het EVRM niet wordt weerhouden en de verwijzing naar zijn familie in België geen grond voor regularisatie vormt. De lokale verankering is het resultaat van zijn eigen houding, nu hij niet voldeed aan het einde van de geldigheid van zijn visum op 20 februari 2006 en aan het bevel om het grondgebied te verlaten op 9 september 2009.

In zoverre de verzoeker zich erover beklagt dat geen rekening werd gehouden met de elementen die hebben gemaakt dat de buitengewone omstandigheden werden aanvaard, dient de Raad aldus op te merken dat de aanvraag ongegrond is verklaard en verweerder op alle aangehaalde elementen ten gronde heeft gemotiveerd. De opmerking dat met betrekking tot de buitengewone omstandigheden niet is gemotiveerd, is aldus niet dienstig.

De vernietiging houdt in dat de instructie van 19 juli 2009 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat verzoeker er zich niet op kan beroepen. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Het betoog van verzoeker dat verweerder een dubbele beoordeling diende te maken, namelijk enerzijds of hij voldoet aan de instructie en anderzijds of de elementen aangereikt in het kader van de instructie kunnen leiden tot een gegrondheidsbeslissing, kan dan ook niet worden weerhouden. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing verder dat de gemachtigde wel degelijk is ingegaan op alle door de verzoeker opgegeven gronden voor regularisatie, zoals uiteengezet in zijn aanvraag, en dat hij in het kader van zijn ruime appreciatiebevoegdheid verder uitgebreid heeft gemotiveerd waarom deze elementen geen grond voor regularisatie uitmaken.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN